

Ewa Bialolecka

Jsem lamie

Obyčejný člověk by se na tomto místě nezastavil. Na první pohled tu nebylo nic zajímavého. Prostě starý vývrat skoro úplně zarostlý bujným kapradím. Mág se přikrčil a pohlížel do houští, které se ani nehnulo. Jeho citlivý nos vylovil ze symfonie lesních vůní skoro nepostřehnutelný pach pižma. Aniž se pohnul, mág vyhledal zrakem nějaký klacek. Ve vývratu mohl číhat bílý had - pro jeho povolání vzácná a cenná surovina. Ráno bylo chladné, existovala tedy šance, že hada chytí s minimální námahou. V díře byl had nebo jiný zástupce hadí čeledi. Mág nebyl začátečník, usmrkánek, který právě obdržel Znak. Už řadu let jeho kůži na levé části hrudi zdobilo tetování Kruhu a Plamene - znak Stvořitele, nejvyšší kasty mágů. Chmurný Šedák, Šedák Stvořitel - tak ho nazývali známí mágové. Přátele neměl.

Šedák vyslal myšlenkovou sondu, aby vyhledala mysl tvora, skrývajícího se ve vývratu. Nehodlal riskovat střetnutí s baziliškem. Většinou ho po něm bolela hlava. Překvapeně sebou trhl. Tvor spal.

"Ale..." řekl si Šedák a ušklíbl se. "Copak to tu máme?"

Opatrně rozhrnul kapradí. První věc, kterou spatřil, byla ruka, odlišující se od tmavé zeleně jako zřetelná, světlá skvrna. Nemusel hledat dál. Dlaň byla maličká. S krátkými, ale úhlednými prstíky s dlátkovitými nehty, napojená na předloktí jemným zápěstím. Při bližším pohledu bylo vidět, že kůži pokrývají droboučké průsvitné šupiny.

Lamie.

Mág se soustředil. Vyhledal citlivý bod její mysli a vyslal do něj ohlušující dávku mentální energie. Spánek tvora, už chvíli rušený mágovou přítomností, se rozpadl jako mozaika. Ozval se přidušený, hrdelní výkřik. Šupinaté prsty se zaryly hluboko do mechu, potom zase změkly a znehybněly. Šedák vytáhl svou kořist na denní světlo. Samice lamie. Dotýkal se studeného těla se lhostejností vědce.

"Krásný kousek," broukl, načež jí ohmatl lícní kosti a bez cavyků zvedl víčka, pod nimiž se skrývaly světlemodré zřítelnice.

"Krásná," opakoval a byla to pravda. Lamie byla krásná. Žena s její krásou by přiváděla muže k šílenství. Husté světlé vlasy, spadající do čela. Plné rty, lákající k polibku. Štíhlá ramena a ňadra až příliš dokonalého tvaru. Šedák však věděl, že všechny tyto vnady mají velice prozaický účel. Lákaly neopatrné pastýře nebo myslivce, aby se stali další potravou. Ve výši beder tělo lamie přecházelo v dlouhý, skoro třímetrový ocas, na kterém šupiny vytvářely překrásný barevný vzorek připomínající vnitřek achátu. Mág rozvažoval, co má dělat s nečekaným darem osudu. Vycpat? Nebyl si jistý, jestli by na stěně jeho věže vypadala přijatelně. Příliš připomínala ženu.

Ženu...? Šedák se usmál. Ano! To je ono! Opravdu velká výzva! Udělá to a nepochybně uspěje! Mág si přehodil bezvládné

tělo omámené lamie přes rameno a odnášel je domů.

Jeho domovem byla už skoro deset let neveliká věž, zvedající se nad jednou z četných louček obklopujících okraj Pralesu očí. Uvnitř byla zastavěna jednoduchým nábytkem, pokrytým směsicí nejpodivnějších věcí. Parádní šperky, hrsti zlatých a stříbrných mincí nedbale pohozené mezi kusy garderoby, špinavé nádobí a magické potřeby. Některých z těch krámů se Šedák už léta nedotkl. Předměty připravené omámit potenciálního klienta. Všechny tyto lidské lebky, vycpaní hadi, sovy a netopýři i nakreslené pentagramy měly stejnou cenu jako dětské malůvky do písku. Skutečné pracovní nástroje měl mág ve skleněných dózičkách a lahvičkách - jedy, drogy, léky. Tlusté, v kůži vázané knihy neobsahovaly čarodějná zaklínadla, ale obrovskou zásobu znalostí z oboru chemie, lékařství, anatomie a fyziky. Soubor lesklých ostří nikdy nesloužil k obětování temným bohům, ale k pitvě a vivisekci. Od nejdůležitějšího nástroje se však Šedák nikdy neodlučoval. Byl jím jeho talent. Talent Stvořitele, schopný roztrhat vazby molekul. Prikazující atomům měnit své vlastnosti. Dar, který už v dětství rozhodl o jeho budoucnosti a způsobil, že se stal legendou.

Mág hodlal transformovat lamii v lidskou bytost. Snadno měnil u jednoduchých organismů "mrtvé na mrtvé", "živé na mrtvé", dokonce i "živé na živé". Teď se hodlal pustit do největší výzvy svého života.

Šedák položil lamii na volný kousek podlahy před krbem. Stále byla v hluboké mdlobě. Mág pozavíral okenice a uvnitř se setmělo. Po chvíli stálo na kamenném obložení krbu několik svící. Jejich roztřesené světlo klouzalo po stěnách a vyvolávalo za předměty přízračné stíny. Mág postavil na podlahu kelímek s dlouhými ocelovými jehlami a několik nádob s kalnými tekutinami.

"Hotovo," šeptl Šedák a naposledy přehlédl ampulky. Některé obsahovaly silné povzbuzující prostředky, jiné látky tlumící funkci určitých orgánů. V nejmenší pableskoval drahocenný jed bílého hada - smrtelný jed a současně látka specificky zužující vnímání, pokud se přijala perorálně. Mág se svlékl, do sklenky nabral vodu z vědra a se zkříženými nohama usedl před lamii. Pečlivě odměřované kapky padaly z navoskovaných tyčinek do vody v poháru. Šedák vypil ostře vonící směs a sáhl pro jehly. Bral je postupně, protahoval plamenem svíce a vpichoval do míst vyhledávaných s obratností, jakou poskytne jen mnohaletá rutina. Droga začala působit. Šedák znehybněl v meditativní poloze. Bledá kůže a lesklé jehly trčící mu z obličeje, trupu i končetin mu dodávaly démonický vzhled. Zpod pootevřených víček pohlížel na kruhový vzorek šupin lamie. Mikroskopická dávka jedu, kroužící v jeho žilách, vyvolala ztrátu sluchu. O to plněji vnímal tep a dech. A také bytost před sebou. Obrysy šupinatého vzorku se zaostřily, jako by je někdo obtáhl černou barvou. Pach hadího pižma nesnesitelnou intenzitou útočil na citlivé nozdry. Mág zavřel oči. Už se nemusel dívat. Spojil se s *myslí* lamie, vnímal její organismus. Pomalou cirkulací krve, činnost svalů

pumpujících vzduch do plic. Její studenou kůži vnímal jako svou vlastní.

"Jasně na jasné, temné na temné, mrtvé na mrtvé, živé na živé, krev na krev..." intonoval Šedák v duchu. Slova nebyla důležitá. Ještě jako malý chlapec věřil, že existují magická zaklínadla. Neexistují. Pouze shluky slov, jejichž rytmus umožňuje snadněji ovládnout mysl.

Mysl Stvořitele, před nímž se skláněly i korunované hlavy. Každý z vládců by dal mnoho za to, aby měl schopnosti třeba Pozorovatele, nejméně váženého mezi mágy, který dokáže číst myšlenky obyčejných lidí. Ale jak říká přísloví, "mág se může stát králem, ale král se nikdy nestane mágem". Mágové byli lidé, jejichž prestiž dosahovala skoro prestiže bohů. Prostí lidé by byli hodně rozčarovaní, kdyby věděli, že v kamenných věžích nikdy neprobíhají strašlivé obřady, krev nikdy nepotřísá oltáře pokreslené čarodějnými symboly a lebky vzbuzující hrůzu slouží jako prozaická těžítka pergamenů.

"Živé na živé, krev na krev, tělo na tělo, temné na temné..." Šedák byl bohem. Posunoval hvězdy a žongloval s planetami. Rozkazoval jim a ony plnily příkazy se zázračnou poslušností. Byl sochařem, tvořícím v extázi nejnádhernější dílo všech časů. Dítětem budujícím hrad z písku... Tkáčem skloněným nad tkalcovským stavem vesmíru... Mistrem... Ničím... Vším... Kýmkoliv... Světlo na světlo...

Jak dlouho to trvalo? Šedák rozevřel víčka. Svíčky dohořely skoro celé. Mágův kalný zrak zaznamenával lamii jako neostrou, šedou skvrnu. Pohyboval se nejistě. Trans vyčerpал jeho síly natolik, že ani netoužil hned ověřit, jestli se přeměna zdařila. Za oknem zněl hlasitý křik sojky. V pořádku, sluch se vrátil. Mág zamrkal, zrak se zaostřil. Ztěžka se dotkl těla ležícího před ním. Kůže byla studená, ale zmizela její drsnost. V přítomí Šedák postřehl, že lamie je mnohem kratší. Ale má opravdu nohy? Najednou pocítil v ruce ostrou bolest. Lamie, ležící dosud naprosto nehybně, začala zuby do jeho ruky.

"Au!"

Po úderu do tváře upadla, odlezla do kouta a tam se s funěním přikrčila. Šedák vstal a přistoupil k oknu, aby otevřel okenice. Venku bylo poledne. Sluneční paprsky vpadly dovnitř a ozářily světlovlasou dívku schoulenou v koutě. Šokovaně pohlížela na mága. Chápal její údiv. Měl se už svíjet v křečích působením jedu, avšak stál a chladně na ni pohlížel. Pokusila se uniknout tomuto pronikavému pohledu, odplazit se, když tu postřehla, co se jí stalo. Místnost zaplnil hysterický jekot. Nepřetržitě křičící dívka se plazila a nohy vlekla bezvládně za sebou. Šedák naslouchal s rostoucím podrážděním. Byl unaven a jeho "velký úspěch" se teď málem udusil vlastním křikem. Dívka se zalykala pláčem. Na útěku před mágem i vlastním změněným tělem porážela nábytek. Šedák ji snadno znehybnil. Svázal ji a dal jí roubík. Oběť sledovala jeho jednání pohledem zhlouplého, vyděšeného ptáka. Mág přes ni přehodil pléd.

"Na shledanou večer," řekl. "A žádné triky, nebo poputuješ

do láhve!" Výmluvným pohybem ukázal na nádobu s varanem v lihu. Dívce málem vypadly oči z důlků. Zachvěla se a kolem roubíku proniklo tlumené zaúpění.

Šedák prospal několik hodin a probudil se plný energie. Oblékl se a okamžitě se věnoval dívce. Technikou používanou Mluvčími usilovně cpal do její vzdorující mysli desítky slov a pojmů. Posléze se přesvědčil, že mu rozumí. Rozvázal ji. Bez odporu si nechala navléknout jednu z mágových košil, příliš velkou na jemná ramena. Napila se vody z podané nádoby.

"Kdo jsi?" zeptal se zkušebně mág.

"Jsem lamie," odpověděla klidně a hleděla mu přitom přímo do očí.

"Už nejsi lamie!" odvětil důrazně. "Jsi člověk. Žena. Rozumíš?"

"Jsem lamie," opakovala umíněně, bleskově vysunula jazyk a olízla si horní ret.

Šedák podrážděně zafuněl. Takhle si to nepředstavoval.

"Vstaň!" přikázal.

Pozvedla se na kolena.

"Výš!"

Zůstala v téže pozici a nechápavě na něho pohlížela. Mág svraštil čelo. Nepřehlédl něco? Nemá dívka příliš chabé svaly? Nedotažená nervová zakončení? Důkladně jí ohmatal nohy. Byly docela normální. Bodl ji jehlou do citlivého místa na chodidle - cukla prsty.

"Můžeš chodit!" houkl drsně a poklepal jí na lýtko. "Tak jdi, povídám!"

Jako na zlost se nezvedla, ale popolezla. Neobvykle, vlekla totiž za sebou nohy, kolébala se a opírala rukama. Uvědomil si, že se pokouší pohybovat tak, jako by měla pořád ocas. Uchopil ji a násilím postavil.

"Už nejsi zvíře! Musíš chodit jako člověk! Proto máš nohy!"

Chvilí stála, ale nepřidržívaná opět sklouzla na podlahu. Šedák zlostně kopl do stolku a začal nervózně přecházet. Několikrát se zhluboka nadechl. Uklidnil se. Není třeba plašit dívku hned od začátku. To je jen šok. Za pár dní si na novou situaci zvykne.

"Jsi krásná," řekl Šedák. "Jako stvořená do postele," dodal v duchu.

"Pojmenuji tě Elijon - Lesní. To se k tobě hodí."

"Jsem lamie," řekla znovu a v hlase jí zazněl tvrdší tón. "Lamie. Ne žena. Ne Elijon. Lamie."

"Lamie? Opravdu?" ušklíbl se Šedák. "Bez ocasu?"

"Víš, co dělám s lamiemi?" pokračoval. "Stahuji je z kůže a pojídám. Tak co? Jsi lamie nebo žena?"

Oči dívky sklouzly k varanovi. Potom pohlédla na své nohy.

"Žena Lamie," pronesla nerada, přičemž druhé slovo zdůraznila jako jméno.

"Tak dobře, Lamie." Šedák pocítil úlevu, kterou však na sobě nedal znát. Lamie jako jméno. To jí mohl dovolit.

Příští dny byly přízračné. Přes zdánlivou kapitulaci Lamie

vzdorovala. Šedák dosáhl toho, že se pohybovala vzpřímeně, s neobratným posouváním nohou. Ale kdykoliv mohla, schoulila se do nepohodlného klubka v temných koutech věže. Šedák si dobře uvědomoval, že její pózy i mlčení jsou pasivním protestem proti tomu, co s ní provedl. Několikrát se pokusil zapsat do kroniky podrobný popis své práce a pokaždé popsané papíry hodil do koše. Modré oči Lamie sledovaly každý jeho pohyb a narušovaly jeho klid. Nyní měl doma živoucí důkaz své moci. Něco, co nedokázal žádný z jeho předchůdců. Vyvrcholení kariéry nejlepšího mága století a současně největší prohru. Přestože měl krásnou ženu, společníci a milenku. Jistě, měl ji. Milenku s duší lamie! Otrávené ovoce, hedvábí napojené jedem.

"Spálené maso!" pronesla Lamie s hrůzou při pohledu na Sedáků v talíř. Tato slova opakovala s rozčilující pravidelností při každém jídle. Dostávala syrové porce. Pokusy přesvědčit ji, aby snědla něco jiného než krvavou flákotu, neuspěly. Šedák s odporem sledoval Lamii, jak nehty rve kusy masa a celé je polyká.

"Proč nekoušeš? Vždyť máš normální zuby," řekl podrážděně, přestože věděl, která část její minulosti za to odpovídá. Lamie mají pouze jedové zuby a přední řezáky. Jídlo se rozmělnuje v žaludku. Dívka se provokativně usmála a bleskově strčila do úst kamínek ukryvaný v dlani. Šedákovy nervy nevydržely. Zaslepen zlostí popadl svůj talíř a hodil jej Lamii do obličeje.

"Zvíře! Zvíře! Hloupá, zaslepená děvko! Po tom tak toužíš?! Po rvaní vnitřností jiným bestiím? Po bahnu... špíně...? Byla jsi předtím tak krásná?! Kdo se ohlédl za takovou ocasatou kurvou?! Kdo?!"

"Wernhahee," přetékal její hlas jízlivostí. Talíř ji zasáhl do čela a ze světlých vlasů stékala stužka krve.

"Wernhahee...", opakovala, "...a ty."

Napodobila jeho škleb. Krev si otřela prsty a olízla je. Šedák vstal od stolu a začal přemísťovat nádoby s chemikáliemi, jen proto, aby něčím zaměstnal ruce. "Wernhahee," slovo z jazyka lamií znamenalo při vdechu "stříbrný" a při výdechu "samec". Znal je - velké, s plochými lebkami, pohybuující se na bedrech, připomínající kožené kapuce. V dutinových pancířích, nazelenalé, s kontrastní šedostříbrnou skvrnou na hrudi.

"A copak mají ti tví wernhaheeové?" zeptal se znechuceně.

"Ocas," odvětila Lamie lakonicky.

Šedák pohrdavě prskl.

"Nastávají podzimní tance," pokračovala Lamie. "I ty bys chtěl se mnou tančit, ale nemůžeš. Nejsi wernhahee."

Zasáhla. Mág zatukal nervózně klouby o stůl.

"Mohl bych, kdybych chtěl," řekl, přestože dobře věděl, že mluví jako idiot.

Lamie chvíli něčím šelestila.

"Podívej se!" Obrátil se. Šaty, ve které změnil svou košili, ležely na podlaze a na nich stála Lamie ve vyzývavé póze. Čelo i ústa měla pomazané krví.

"Chceš se mnou tančit? Tak to udělej. Proto jsi mi dal ty dva špalky a ten směšný kožíšek."

Šedák hltal pohledem její odvážnou krásu, ale nedokázal se vzchopit k tomu, aby se jí dotkl. Přestože mnoho dní o ní mluvil jako o ženě, v duchu doznával prohru. Toto nebyla lidská bytost, ale něco cizího, příliš cizího. Mág trpěl neukojenou touhou... a nemohl, nedokázal se přinutit, aby se zmocnil této uštěpačné samice. Podrážděný, pokořený a zuřivý zamířil ke dveřím. Na prahu k němu dolehlo pohrdavé frknutí lamie:

"Wernhahee!"

Mág se vracel do věže s rozhodnutím zbavit se Lamie. Byla výsledkem nezdařeného experimentu, něčím, co by mu přineslo víc potíží než popularity. Kruhu samozřejmě nikdy nepodá zprávu. Je možné, že transformace "živého na živé" a "rozumného na rozumné" by ho ozářila ještě větší slávou, ale vyšly by najevo tyto nešťastné nedodělky. Šedák ani sám sobě nechtěl přiznat, že hlavním důvodem k tomuto rozhodnutí jsou posměšky Lamie týkající se jeho mužnosti.

"Tichá, bezbolestná smrt," uvažoval. "Žádný kyanid. A žádná ostří. Dělalí nepořádek. Bílý had, to je ono! Had pro hada."

Škvírami v okenicích pronikalo jasné světlo. Šedák strčil do dveří, které se s tichým skřípotem otevřely. Místnost zalévala povodeň světla. Všude stály hořící svíce a olejové lampy. Na špercích a kovových nástrojích rozvěšených na stěnách světlo blýskalo fantastickým leskem. Lamie seděla na stole a objímala si rukama kolena. Opřela o ně tváře. Vlasy jí splývaly dolů jako vodopád tekutého zlata. Nahá kůže, lesklá jako hedvábí, přitahovala zrak. Dívka beze slova vstala a začala tančit. Šedák zíral se zatajeným dechem. Její tělo se svíjelo s nepopsatelnou graciézností v rytmu neslyšné hudby. Kam se poděla neobratnost jejích pohybů, tahání nohou, hrbení zad? Nečekaně rozkvetla jako oslnivý květ. Krása pro samotnou krásu. Nežádající nic na oplátku. Nezištná, nádherná. Muž se zachvěl. Pohyb dívčích beder a houpání ěader ho vábily svým věčným voláním. Ženskost říkající "pojd a ber". Slibující nevýslovné rozkoše. Stačí natáhnout ruku a získá poklad hodný krále králů. Mág šel za tou výzvou a Lamie ho přijala tak, jak pouštní nomád přijímá doušek vody - hltavě a aniž se uroní kapka. Uchvátila ho celého, beze zbytku. Nechal se vtáhnout do věčného tance života a plodnosti. Milovali se na tvrdé podlaze, mezi plameny svící a záblesků perleťových hlaviček jehel zabodnutých do okraje stolu. Chvilí odpočívali a pak začínali znovu, a tak celou noc. Svíce hasly jedna za druhou a stejně tak se vyčerpávala jejich vášeň.

Šedák ulehl naznak, vyčerpaný a s prázdnou hlavou. Ochablé svaly odmítaly poslouchat. Lamie vytáhla ze dřeva jednu z jehel a zamyšleně si ji prohlížela.

"Nač je potřebuješ?" zeptala se.

"K práci. K pokusům."

"K přeměně?"

"Uhm."

"Co se s tím dělá?"

"Bodají se do těla na speciálních místech."

Lamie přiblížila ruku k jeho hrudi.

"Někde tady?"

"Uhm..." přivřel oči a v tom okamžiku pocítil lehké bodnutí.

"Co...?"

Náhle s úděsem zjistil, že mu tuhne jazyk. Hrdlo mu sevřela prudká křeč, tělo se prohnulo, prsty křečovitě drápaly po podlaze. Nehybný obličej Lamie se vzdaloval, bleskově mizel na konci temného tunelu. Šedák ještě chvíli vší silou vůle stál na prahu Brány existence a potom jej překročil.

Svívalo.

Lamie stála uprostřed místnosti, která se v krátkém čase změnila v krematorium. Šedák pořád ležel na stole, na kterém zemřel. Přikryla ho dekou a nahromadila kolem všechny předměty, o nichž se domnívala, že dobře hoří. Navíc polila improvizovanou hranici všemi kapalinami, které alespoň trochu páchly lihem.

S sebou nebrala skoro nic. Nechtěla zlato ani upomínky. Měla na sobě šaty, které jí mág daroval, sepnuté broží v podobě ještěrky. Vlasy svázané do uzlu jí přidržovaly jehly s perlovými hlavičkami. U pasu měla taštičku, do které schovala lahvičku s jedem bílého hada.

Plamenem lampy zapálila převislý cíp deky a hranice vzplála. Mrtvé tělo obklopily modravé a nazelenalé plameny.

"Oceňuji to, co jsi mi dal, Šedáku," pronesla Lamie tiše. "Pochopila jsem tě a kdybys ty chtěl alespoň trošičku pochopit mě, možná..."

Otočila se a odešla, aniž dokončila větu. Oheň za jejími zády se s praskotem zmocňoval mágovy pracovny.

Lamie kráčela loukou a s potěšením kladla bosá chodidla do orosené trávy. Ze zeleně vylezl malý bílý had a ovinul se kolem jejího kotníku jako drahocenný náramek. Otevíral se před ní nádherný, širý svět, který byl k mání. Plný wernahaheeu a teplé, živé potravy.

přeložil Pavel Weigel

ilustroval Alois Křesala